

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1766	Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Ματθ. 14,14-22) 29 Ἰουλίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἔρημος περιβόλι τοῦ Χριστοῦ

«Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν» (Ματθ. 14,15)

Ἦταν ἐρημιὰ κ' ἡ ὥρα εἶχε περάσει, λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, μὲ μιὰ ὑπόθεσι. Πέστε, ὅτι ἐκεῖ πού μένετε παρουσιάζεται κάποιος καὶ φωνάζει, ὅτι πρέπει, μέσα σὲ μία ὥρα, ν' ἀδειάσουν σπίτια καὶ καταστήματα, νὰ φύγουν ὅλοι, νὰ πᾶνε ἔξω στὰ βουνὰ καὶ νὰ κατοικήσουν σὲ σπηλιές. Ὅποιος τὸν ἀκούσῃ θὰ πῆ πὼς τρελλάθηκε. Ποιὸς ἀφήνει τὸ σπίτι του νὰ πάῃ στὴν ἐρημιὰ; Καὶ ὅμως τὴν παράξενη φωνὴ «**Ἀδειάστε τὶς πόλεις** καὶ κατοικήστε σὲ σπηλιές» θὰ τὴν ἀκούσουμε. Εἶνε γραμμένο στὴν Ἀποκάλυψι. Θὰ ἔρθῃ, λέει, μέρα πού οἱ ἄνθρωποι θὰ λένε στὰ βουνὰ καὶ τὶς σπηλιές: «Ἀνοιξτε τὰ σπλάχνα σας καὶ σκεπάστε μας ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ πού ἔρχεται» (βλ. Ἄπ. 6,15-17).

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς φοβίσω μὲ εἰκόνες τῆς ἱεραῆς Ἀποκαλύψεως. Θέλω νὰ σᾶς καλέσω νὰ βγοῦμε σὲ μιὰ ἄλλη ἔρημο διαφορετικὴ ἔρημο ὅπου φύτρωσαν λουλουῖδια ἀγιότητος, ἔζησαν ἅγιοι ἀσκηταὶ ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἐκεῖ **μᾶς καλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο**. «Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος», λέει (Ματθ. 14,15)

Νὰ πᾶμε στὴν ἔρημο λοιπόν. Μὰ δὲν ὑπάρχει φόβος ἐκεῖ ἀπὸ θηρία καὶ φίδια; Μὴν τὰ φοβᾶστε αὐτά. Τὰ ἐπικίνδυνα θηρία εἶνε στὶς πόλεις· δὲν ὑπάρχει ἀγριώτερο θηριὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Λέει κάπου ἡ ἀγία Γραφή: «Προτιμότερο ὁ ἄντρας νὰ κάθεται στὴν ἐρημιὰ μὲ τὰ ἄγρια θηρία, παρὰ νὰ συμβιώνῃ μέσα σ' ἓνα παλάτι μὲ μιὰ γυναῖκα γλωσσοῦ κ' ἐριστικῆ» (Παρ. 21,19). **Ἐλάτε στὴν ἔρημο** λοιπόν, ν' ἀναπνεύσουμε ἀέρα καθαρὸ πού μοσχοβολάει ἀγιωσύνη, ἐκεῖ πού ἔζησε ὁ Ἥλιος ὁ Θεσβίτης καὶ τόσοι ἅγιοι. Ἐλάτε στὴν ἔρημο, γιατί ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστὸς στὴν ἐρημιὰ; Μὰ ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι ἐκεῖνος ἦταν κοινωνικός, γύριζε τὰ χωριά κηρύττοντας· πὼς τώρα εἶνε στὴν ἐρημιὰ; τί συνέβη; Ἄν ἔχετε περιέργεια, διαβάστε τὸ εὐαγγέλιο λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴ σημερινὴ περικο-

πή· θὰ δῆτε ὅτι στάζει αἷμα (βλ. Ματθ. 14,1-13). Ἦκουσε, λέει, ὁ Χριστὸς ὅτι **στήν πόλι ἔγινε φονικό**, ὅτι ἓνα θηρίο καὶ δυὸ ὄχιές, ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ Ἡρωδιάδα μὲ τὴ Σαλώμη, σκότωσαν τὸν Ἰωάννη τὸ Βαπτιστή (πού τιμοῦμε στὶς 29 Αὐγούστου). Κι ὅταν τό ἔμαθε, δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ μείνῃ πιά στὴν πόλι· βγῆκε στὴν ἔρημο μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο.

Ἐλάτε λοιπόν στὴν ἔρημο καὶ **μὴ φοβᾶστε**. Κοντὰ στὸ Χριστὸ κι ὁ λύκος γίνεται ἀρνὶ καὶ τὸ κοράκι περιστέρι, κι ὁ πιὸ ἀμαρτωλὸς δηλαδὴ γίνεται ἅγιος. Κοντὰ στὸ Χριστὸ ἡ ἔρημος γίνεται περιβόλι κ' οἱ πέτρες πετοῦν ῥόδα. Δὲν εἶνε ψέμα· ὅταν εἶνε κοντὰ σου ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἔρημος εἶνε γεμάτη χάρι, ἐνῶ ὅταν δὲν εἶνε ὁ Χριστὸς κοντὰ σου τὰ πάντα εἶνε ἔρημα.

Στὴν ἐρημιὰ λοιπόν ὁ Χριστὸς. Καὶ τί βλέπω; Κόσμος ἀφήνει τὶς πόλεις καὶ βαδίζει πρὸς τὰ ἑκεῖ. Τί θέλουν; **Τοὺς ἔλειψε**, δὲν ἀντέχουν μακριὰ του. Διότι –τὸ τονίζω– χωριὸ ἢ σπίτι πού δὲν ἔχει τὸ Χριστὸ εἶνε κατάρρα καὶ κόλασι, ἐνῶ μιὰ ἔρημος πού ἔχει τὸ Χριστὸ εἶνε παράδεισος.

Ζητοῦν τὸ Χριστὸ οἱ ἄρρωστοι, μὰ τὸν ζητοῦν καὶ οἱ γεροί· θέλουν νὰ τὸν δοῦν καὶ ν' ἀκούσουν τὰ λόγια του. **Ἦ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ!** Δὲν ξανακούστηκαν. Τὰ ἄκουγαν φτωχοὶ καὶ γίνονταν πλούσιοι, ἄρρωστοι καὶ γίνονταν καλά, ἀπελπισμένοι κ' ἔπαιρναν ἐλπίδα, ἀμαρτωλοὶ καὶ μετανουοῦσαν· τ' ἀκούει ὁ διάβολος κι ἀφρίζει, τ' ἀκοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ πανηγυρίζουν. Γι' αὐτὰ τὰ λόγια βγῆκαν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἔρημο. Καὶ τ' ἄκουγαν ὅπως τὸ σφουγγάρι ρουφάει τὸ νερό. Ἦκουγαν ὄχι λίγα λεπτά, ἀλλὰ ὥρες ὀλόκληρες. Ἀπὸ τὸ πρῶι, ἔγινε μεσημέρι, ξέχασαν τὸν ὕπνο, τὸ φαγητό, τὴν κούρασι· βράδιαζε πιά, πλησίαζε ἡ ὥρα νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κι αὐτοὶ κρέμονταν ἀπ' τὰ χεῖλη του.

Ὁ Χριστὸς, πού ἔβλεπε τὴν προθυμία τους γιὰ λόγῳ Θεοῦ, δὲν τοὺς ξέχασε. Ξέρει πὼς εἶνε νηστικοί, πὼς εἶνε ἄνθρωποι μὲ στομάχι

καὶ ὑλικὲς ἀνάγκες, καὶ **τοὺς βράβευσε**. Πῆρε πέντε κρίθινα ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια – ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἔμεῖς πιστεύουμε στὰ παντοδύναμα λόγια του–, τὰ εὐλόγησε, καὶ τὰ χέρια του ἔγιναν βρύση. «*Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν*» (Ματθ. 14,20). Ἦταν πέντε χιλιάδες ἄντρες καὶ τριπλάσια γυναϊκόπαιδα.

Μὰ πῶς γίνεται;... ρωτᾶει ἡ ἀπιστία. Ἐδῶ παίρνεις ἓνα κουκούτσι, τὸ ρίχνεις στὴ γῆ, σαπίζει, κι ἀπ’ αὐτὸ βγαίνει ὀλόκληρο δέντρο κι ὀλόκληρο δάσος καὶ γεμίζει ἡ λαχαναγορά. Αὐτὸς ποὺ ἔφτειαξε τὸ σπόρο καὶ τοῦ ἴδωσε τέτοια μυστηριώδη δύναμι, εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ ἐκεῖ στὴν ἔρημο ἔκανε τὰ χέρια του βρύσι καὶ χόρτασε τὸ πλῆθος. Ὡ Χριστέ, τί δύναμι ἔχεις!

Ἀκούγοντας κανεὶς αὐτὰ θὰ ἔλεγε· **Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ζήσω κ’ ἐγὼ στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ**, νὰ ἦμουν κοντά του, νὰ τὸν ἔβλεπα!... Ἐχεις λοιπὸν πόθο νὰ δῆς τὸ Χριστό; Κοντά μας εἶνε, πολὺ κοντά μας. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ καμπάνα χτυπάει τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, ὁ ἦχος τῆς εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς – ἄς εἶνε καὶ ὁ πιὸ ἀμαρτωλός– φόρεσε τὸ πετραχήλι, ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἔγινε βρύση ποὺ προχέει τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, ὑλικὰ καὶ πνευματικά. Ὅποιος πιστεύει! ὅποιος δὲν πιστεύει, ἄς μὴν πατήση ποτέ στὴν ἐκκλησιά. «*Ὅσοι πιστοί*». Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς μὲ τὸ πετραχήλι παίρνει τὸ παιδί καὶ τὸ βυθίζει στὴν κολυμβήθρα «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», τὸ νερὸ ἐκεῖνο εἶνε Ἰορδάνης ποταμὸς καὶ τὸ παιδί βγαίνει ἄγγελος. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς μὲ τὸ πετραχήλι περνᾶει τὰ δαχτυλίδια καὶ στεφανώνει τὸ νέο καὶ τὴ νέα, ἐκείνη τὴν ὥρα γίνεται ὁ ἴδιος Χριστός, ὅπως ἦταν στὴν Κανὰ κ’ εὐλόγησε τὸ ἀντρόγυνο. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ φορώντας τὰ ἄμφιά του ὁ παπᾶς σηκώνει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ λέει «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος...*», τὴν ὥρα ποὺ διαβάζεται ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιο, τὴν ὥρα ποὺ ὁ κήρυκας κηρύττει, εἶνε ἐκεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Μὰ δὲ σὰς εἶπα τίποτα. Ἀπ’ ὅλες αὐτὲς τίς στιγμές, ὑπάρχει μία στιγμή στὴ θεία λειτουργία, ποὺ ὅποιος πιστεύει δὲν πατάει πιά στὴ γῆ, εἶνε ἔξω ἀπὸ τίς αἰσθήσεις, ἔξω ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμο. Τὴν ὥρα αὐτή, ποὺ ἂν δὲν τὴ νιώθουμε δὲν εἴμαστε Χριστιανοί, ὁ παπᾶς λέει «*Λάβετε φάγετε...*», «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...*», «*Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν...*», καὶ ὁ ψάλτης «*Σὲ ὑμνοῦμεν, σὲ εὐλογοῦμεν, σοὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε...*» (Ματθ. 26,26-27· θ. Λεϊτ.). Τότε πρέπει ὅλοι

νὰ ἔνε γονατιστοί. Τὴν ὥρα ἐκείνη γίνεται θαῦμα. Ὁ Χριστὸς στὴν ἔρημο πῆρε τὸ κριθαρένιο ψωμί καὶ τὸ πολλαπλασίασε· ἐδῶ κάνει κάτι ἀνώτερο, κατεβαίνει ὁ ἴδιος καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο πάνω στὴν ἁγία τράπεζα – ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἔμεῖς πιστεύουμε–, καὶ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποὺ εὐλογεῖ τοὺς σπόρους στὰ χωράφια, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποὺ εὐλογεῖ στὴ θάλασσα τὰ ψάρια, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποὺ γέμισε τὸν κόσμο θαύματα, ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ὁ παντοδύναμος εἶνε πάνω στὴν ἁγία τράπεζα. «*Οὗ γὰρ εἶσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἶμι ἐν μέσῳ αὐτῶν*» (Ματθ. 18,20). Ὁ ἄρτος ἐκεῖνος δὲν εἶνε πλέον ψωμί ἀλλὰ εἶνε τὸ σῶμα του, καὶ ὁ οἶνος ἐκεῖνος δὲν εἶνε πλέον κρασί ἀλλὰ εἶνε τὸ αἷμα του ποὺ ἔτρεξε στὸ σταυρό.

Ὡ ἀδελφοί μου, τί πίστι εἶν’ αὐτή, τί θρησκεία ἔχουμε! Ἀλλὰ γίναμε τυφλοί, κουφοί, ἀναισθητοί. Συνεπῶς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς οὔτε στὴν ἔρημο οὔτε ἀλλοῦ· ἐδῶ στὴν ἐκκλησιά μας εἶνε καὶ ὁ Ἰορδάνης καὶ ὁ Γολγοθᾶς καὶ τὰ πάντα· «*πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν*» (Ἰω. 4,24). Ἐδῶ εἶνε καὶ Βηθλεὲμ καὶ Ναζαρετ καὶ Ἱεροσόλυμα, **ἐδῶ εἶνε ὁ παράδεισος**.

Στὶς 24 Αὐγούστου ἐορτάζει ὁ **ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός**, ποὺ προφήτευσε πολλὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ μας. Ἐκεῖνος εἶπε, ὅτι θὰ ἔρθουν ἡμέρες ποὺ θ’ ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιᾶς τοῦ Χριστοῦ, κι ὅταν ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιᾶς τότε θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές. Ἐ, ἀδειασαν οἱ ἐκκλησιᾶς καὶ γέμισαν οἱ φυλακές...

Σὲ τέτοια ἐποχὴ, «*ὅσοι πιστοί*» **ἄς μετανοήσουμε**. Χτυπάει ἡ καμπάνα; φτερὰ στὰ πόδια! Δὲν ἀκοῦμε, κλείσαμε τ’ αὐτιά μας; Ποῦ μιλάω; σὲ βράχια, σὲ πέτρες, σὲ βουνὰ μιλάω; Ὡ Χριστέ, δῶσε ἔλεος στὸν κόσμο! Ἄν δὲν μετανοήσουμε, ἀδελφοί μου, καὶ δὲν πέσουμε ὅλοι, ἀπὸ τὸ βασιλιὰ μέχρι τὸν τελευταῖο, κι ἀπὸ τὸν πατριάρχη μέχρι τὸ διᾶκο καὶ τὸν καλόγηρο, κι ἀπὸ τὸν πλοῦσιο μέχρι τὸ ζητιάνο, κι ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ μέχρι τὸ δεξιό, ἂν δὲν πέσουμε ὅλοι μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ δὲν κλάψουμε, θὰ δῆτε. Ἄν δὲν ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μας, τότε καὶ τὰ ποτάμια θὰ στερέψουν – θὰ σπέρνουμε καὶ δὲ θὰ θερίζουμε, καὶ τὰ δέντρα θὰ ξεραθοῦνε, καὶ ἡ γῆ θὰ γίνῃ πέτρα, καὶ οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε. Ἀδελφοί μου, ἄς μετανοήσουμε, ἄς ἐπιστρέψουμε ἄντρες - γυναῖκες - παιδιὰ στὸ Χριστό· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**